

džínsový
denník

2

✓ zuzka
Šulajová

zuzka
šulajová

džínsový
denník 2

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 832 92 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Viera Hrčková
Vytlačila Neografia, a. s., Martin

© Zuzka Šulajová 2009
Cover Photo © isifa.com 2009
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2009

ISBN 978-80-220-1573-8

Zo srdca venujem svojim najbližším.
Ďakujem, že ste!

2005
22. 2. 2005 - utorok

19.11

Mám ťa, mám ťa, mám ťa! Konečne ťa mám, denníček môj milovaný! Celý rok som musela byť bez teba... Ešteže dnes mám sladkých sedemnásť... Nie a nie nájsť nejaký zošitok, ktorý by sa mi páčil natoľko, aby som sa mu zdôverovala so svojimi zážitkami. Všetko, čo sa mi kedy dostalo do rúk, bolo také gýčovité, až mi slzili oči. Samé motorky, romantické západy slnka, milujúce sa páriky, mačence a štence s obrovskými nešťastnými očami alebo americké krajinky typu Grand Canyon... Ešte to by mi chýbalo, aby som podporovala amerikanizmus! Až mame sa podarilo zohnať mi zošitok s vysnívaným džínsovým námetom. Nech žijú narodeniny!

Áno, uplynul už rok, čo som si posledný raz písala do denníka, bol to ten pamätný Valentín, keď som sa dala dokopy s Patrikom. Počas roka som si sem-tam písala na zdrapy papiera, ktoré sa mi teraz povalujú po celej izbe, usilujem sa ich utajiť pred zvedavými rodičmi a Belkovým sľedivým nosom. Takže si ich sem pekne povlepujem a môj krásny Džínsový denník opäť ožije. Len si najskôr musím kúpiť lepidlo, lebo to, ktoré skladujeme pánbohvie koľko rokov, je už také tvrdé, že takmer prerazilo dubový (!) stôl, keď som sa ho snažila rozbiť na drobký.

Narodeniny boli fajn, aj keď žiadna bomba oslava sa nekonala (tej sa údajne dočkám budúci rok, keď budem sláviť osemnásťtiny). Od rodičov som dostala zopár darčiekov, ale naj naj bol tento denník, za ktorý som mamu oslntala od hlavy po päty (Libuši z toho prišlo zle a šla dávať na záchod). Bol tu aj Patrik; venoval mi obrovského slonieho plyšáka v tričku so srd-

com a vlastnoručne napísaným nápisom UKRADLA SI MI SRDCE. :))) Patrik. Bola som z toho tak namäkko, že som sa mu rozplakala na pleci.

Denisa mi darovala sexi nočnú košielku (vraj nech sa má na čo Patrik pozeráť, keď príde čas; tá sa nikdy nezmení!) a Gabriela bola opäť originálna: dala mi neopracovaný jadeit, zelený kameň lásky vo všetkých formách a rovinách, ktorý by mi mal poskytnúť láskyplné emócie, mier a harmóniu, čo budem čoskoro ozaj potrebovať.

„Paula! Poď dolu, máš návštevu!“

Ach, žeby ďalší gratulant?

20.01

„Tralá! Všetko najlepšie mojej starej kamoške!“ Prirútil sa ku mne Rišo a vlepil mi na líce mľaskavú pusku, až som celá červená zahanbene ustúpila do bezpečnej vzdialenosti.

„Tak ja som stará?!“ ohradila som sa. Veď Rišo je mladší iba o rok!

Ocko na nás pozeral so širokánskym úsmevom, chlapsky potľapkal Rišu po pleci a zaviedol ho do obývačky, pričom zabudol, že mi Rišo ani nestihol dať darček. Tam ho pohostil malým pohárikom šampanského a mne zostalo len vyjavené zívať na túto prekvapujúcu scénu. Potom ma však mama postrčila za nimi a doslova ma posadila k Rišovi, ktorému, samozrejme, ponúkla veľký kus z mojej marcipánovej torty.

„No teda, ďakujem,“ zamrmlal Rišo rozpačito a bezmocne sa na mňa zahľadel.

„Tak nech vám to vydrží!“ pripil nám ocko a mama sa blažene usmievala.

Zmätene som vyjachtala: „Čo nech nám vydrží?“

Mama sa roznežnila: „Vaše priateľstvo, Paulínka.“

Vymenili sme si s Rišom pohľady, potom som schmatla jeho tanier s tortou a trielili sme do mojej izby.

„Čo to malo byť?“ vypytoval sa ma Rišo, zatiaľ čo sa načahoval za tanierom, ktorý som stále držala v rukách.

„Myslím, že už toho vypili viac, než je milé,“ skonštatovala som. Hrdo som mu pod nos strčila svoj denník: „Pozri, čo som dostala!“

„Á, tak zase budeš zanechávať pamätné stopy pre ďalšie generácie?“ zasmial sa.

„Jedine pre seba,“ pokrčila som plecami. „Čo si mi doniesol?“ nazerala som mu do vrecka na mikine, z ktorého vykuoval malý balíček.

Rišo, už plne zamestnaný jedením torty, mi ho hodil a ja som vybalila cédečko. Prižmúrila som oči a na jeho výzvu ho vložila do počítača, z ktorého ihneď zazneli moje najobľúbenejšie pesničky od všemožných interpretov.

„Ja ťa milujem!“ zjačala som a Rišo po mne, celkom klasicky, hodil vankúš: „Pozor, ja som zadaný!“

Vyplazila som naňho jazyk a ako zhypnotizovaná zízala na monitor, aj keď tam okrem prehrávača nebolo nič na pozeranie.

Božské narodeniny. Ak budú takéto aj o rok, mám sa na čo tešiť!

22.21

Ešteže sú jarné prázdniny a môžem do omrzenia počúvať cédečko od Riša. Rodičom to už lezie na nervy, asi by som si mala nasadiť slúchadlá.

22.45

Kvôli nim som nepočula mobil, keď mi prišla esemeska od Patrika!

Svojej oslávenkyni posielam sladkú pusu na ešte sladší spánok.

Dúfam, že sa ti bude snívať o mne! :) Cmok!

Je rozkošný. Len ma mrzí, že mi neblahoželal Lukáš. Aspoň po Denise mohol poslať prianíčko.

23. 2. 2005 - streda

7.06

„Dobré ráno!“ pozdravila som rozospatá rodičov, ktorí do seba rýchlo hádzali raňajky a chystali sa do práce.

Ocko na mňa prekvapene pozrel: „Čo nespíš? Keď máš prázdniny, mala by si oddychovať.“

„Ja by som rada,“ vzdychla som si. „Vysvetli to psovi.“

Mama na mňa pohoršene zagánila, ale ja som ju ignorovala. No čo, veď je to pravda. Zasa ma zobudil láskyplnou fackou s vystrčenými pazúrmí.

„Už išla Libuša k doktorovi?“ opýtala som sa.

„Ale čoby,“ odvetila mama s ustaraným výrazom v tvári. „Príde po ňu Maťo, odvezie ju autom.“

Ach jaj. Ten je tu už pečený-varený. Asi sa konečne budem musieť zmieriť s jeho častou prítomnosťou.

10.56

„Čau, Paula!“ zašvitoril mi v uchu Denisin hlas, keď som zdvihla vyzvávajúci mobil.

„Ahójj!“ zahlaholila som. „Prázdninuješ, prázdninuješ?“

„Jasně! A ty tiež. Pôjdeš s nami na obed.“

„Ale ja...“

„Hej! Ja ťa neprosím, ja ťa volám!“ ohradila sa Denisa a ja som zagánila na mikrofón na mobile.

„Kam a s kým presne mám ísť?“ spýtala som sa.

„So mnou a s Jurom, ide sa na pizzu.“

„Aha. A prečo by som mala ísť aj ja?“ nechápala som.

„Lebo ťa tam chceme. Zastav sa u nás o pol dvanástej a vy-razíme.“

„Ty mi rozkazuješ alebo čo?“

„Ale, Paula, nezačínaj zasa...“

„Ja začínam?“ zvýšila som hlas. „Mám sa dnes zísť s Patrikom!“

„O koľkej?“ vypytovala sa.

„O druhej...“

„Tak to stíhaš,“ ubezpečila ma. „Takže o pol dvanástej, jasné? Juro má dnes dovolenku, tak nech si to užijeme!“

„Počkaj, Denisa!“

„Tešíme sa, pá!“

Zložila. Ohúrene som zízala na hluchý mobil a zamyslene ho stískala v ruke. Potom som sa uškrnula a nakoniec si rezignovane pomyslela, že sa prinajmenšom chutne naobedujem. Odhodila som mobil na posteľ, keď vtom ma dobreže nezrazil z nôh Belko, valiaci sa do izby ako všetko ničiaci uragán, a ešte v letku ho chytil do papule.

„Ty beštia! Vráť mi ho!“ vyrútila som sa za ním z izby. Skončilo sa to tak, že som ho štvrt hodiny prenasledovala, vrieskala a strachovala sa o mobil, ktorý sa mi nakoniec podarilo získať späť v neporušenom stave. Ak nerátam to, že z neho prúdom kvapkali sliny. A suseda mi vynadala, že som agresívna na psa.

13.56

O štyri minútky by sa tu mal objaviť Patrik, tak využijem čas, aby som si zapísala, že po ceste domov z obeda s Denčou a Jurcom som si zohnala lepidlo. Keď sa vrátim z rande, prilepím si sem tie nespočetné zážitky z uplynulého roka. Bože, ale som rada, že už mám denník!

Obed bol v pohode, vlastne ani neviem, načo ma tam potrebovali, lebo sa celý čas vzájomne kýmili a ja som si pripadala ako piate koleso na voze.

Horšie bolo to, že keď som prišla k Masubovcom po Denisu, tá ešte vždy trčala v kúpeľni, kde sa – podľa mňa celkom zbytočne – parádila. Dnu ma vpustila až neskutočne krásna pani Masubová (ako vždy) a posadila ma v obývačke. O niekoľko sekúnd nato som začula kroky zo schodov, ale moje nádeje rýchlo pohasli, pretože to nebola Denisa, ale jej brat. A zamieril ku mne. So širokým úsmevom na tvári.

„Ahoj!“ pozdravil.

„Ahoj.“

„Denisa ťa už opäť niekam nasilu ťahá, čo?“

„A ako vždy jej na to skočím ako ryba na háčik.“

„Škoda, že na ten háčik neskočíš aj niekomu inému.“

Vyvalila som oči, ale Lukáš to už nekomentoval. „Všetko najlepšie k narodeninám a vitaj medzi sedemnástkami.“ Podával mi malý balíček. Ohromene som ho prijala a potom sa usmiala. On s Denisou už mali sedemnásť takmer pred mesiacom. Kým som sa vrhla na rozbaľovanie, priblížil sa ku mne a vlepil mi na líce pusku. Radšej som sa rozpačito sklonila k darčeku, pevne rozhodnutá nepozrieť mu do očí, ani nedať najavo, že... že som vôbec tú pusku zaregistrovala. Lukáš sa však na mne nepochybne bavil, lebo skonštatoval: „Ty si taká roztomilá!“

Vtedy sa mi už, našťastie, podarilo vydolovať z papiera dar-

ček. Bolo to také isté pero, akým som písala do prvého denníka. Poklesla mi brada.

„Ako si... ako si vedel...?“

„Tak trochu som si ho vtedy všimol,“ ľahostajne pokrčil plecom. „Dopočul som sa, že ti rodičia na narodky dali denník, a keď som v papiernictve náhodou uvidel toto pero... No, tak som ho kúpil.“

„Vďaka,“ vydýchla som, celkom premknutá dojatím. Najlepšie pero, aké som kedy mala...

Na chvíľu zavládlo trápne ticho, ale to už, chvalabohu, schádzala dolu Denisa, vrhla sa ku mne a ľahala ma za ruku von.

Takže tak. Lukáš mi predsa len gratuloval.

Zvonček! Jupíiii! Patrik je už tu!

18.21

Uá, konečne doma. Bolo veľmi fajn, ale v podstate sme neustále chodili, chodili, až ma nohy boľia. Motali sme sa po Devínskej a ústa sa nám ani na sekundu nezavreli (furt sme kecali a cmukali sa). Keď po mňa prišiel, Belko sa k nemu natešene vrhol, aby ho škrabkal za uchom, takže bol nútený najprv sa venovať psovi, ale nakoniec sa dostal aj k puse.

„Len si daj bacha,“ upozornila som ho, „bola som s Denisou na pizze s feferónkami, takže budem ako dračica.“

„Čo nepovieš?“ zaškeril sa, chytil ma za bradu a ochutnal. „No fakt, paráda. To musíme praktizovať častejšie!“

Rozosmiala som sa a potom sme už vyšli von.

Idem si konečne skompletizovať denník.

2004
15. 2. 2004 - nedeľa

02.40

„Paula, vstávaj!“ Čosi mnou myksovalo na všetky strany, až som rozlepila oči a zúfalo sa pokúšala prebrať.

„Čččossa robí?“ Pred očami sa mi zjavil rozmazaný obraz Li-bušinej tváre.

„Tak vysyp, ako bolo?“

„Ččččo ako bolo?“ pretierala som si rozospaté oči.

„Tvoje rande s Patrikom!“

„Libuša! Sú skoro tri hodiny ráno!“

„No a? Ja som sa teraz vrátila a chcem to počuť zahorúca!“
V snahe konečne ma prebudiť rozsvietila svetlo, ktoré ma bolestivo udrelo do očí.

„Ty koza!“ zasyčala som.

Ségra sa zatvárila urazene: „Tak ja ti pomáham s prípravou na rande, ako môžem, a ty takto?!“

„Je noc, Liba! Sotva som zaspala... Nepočkalo by to do rána?“

„Nepočkalo, lebo som zvedavá.“ Zatvárila sa ako svätúšik.
„Ale asi to bohviečo nebolo, však? Inak by si toľko neokolkovala.“ Postavila sa a chystala sa odísť.

„Počkaj!“ zastavila som ju a zatvárila sa tajuplne. „Chodíme spolu!“ vykrikla som a rozpačito sa červenala. Ešte vždy tomu nemôžem uveriť! Ja chodím s Patrikom Adesirom? Ja?!

„Senzácia!“ vypískla Libuša ako malá. „Konečne nie si sto rokov za opicami!“ štuchla do mňa.

„Čože?“

„Bolo načas, aby si začala randiť,“ zdôrazňovala. „Aký je?“

„Ty si teda... Je skvelý, mám ho veľmi rada. Ale stále si myslím, že je to len ďalší z mojich nespočetných nerealistických snov. Dúfam, že ho nechceš zameniť za Matúšika!“ zašušľala som.

Libuša sa zatvárila zhrozene: „Ešte to tak! Dobre, spi, je veľa hodín. Dobrú!“

No páni. Žeby pila?

Ja chodím s Patrikom! Ááááá! Čo asi tak povie okolie...? Uf, a čo moji rodičia?

10.02

S roztraseným žalúdkom sa zakrádam po dome. Belko to považuje za super hru, lebo všade loží za mnou. A ja sa pritom len snažím vyhýbať rodičom, lebo mi je akosi trápne pozrieť sa im do očí po tom, čo som sa bozkávala s chalanom!

15.13

Zaliezla som k Rišovi a spolu tu čakáme na Patrika.

15.14

Asi to nebol dobrý nápad, lebo Rišo sa mi furt vysmieva, že sa tak veľmi bojím svojich rodičov.

Ejha! Fiasko!

Práve sme boli všetci traja vonku pred domom Detvakovcov, ja som sa držala s Patrikom za ruku a ten sa nahol, aby ma pobozkal, keď... keď nás uvidel ocko. Zastal ako primrazený, potom sa vrátil medzi nás, schmatol ma za plece, Patrika prebodol nenávisným pohľadom a s neuveriteľnou silou ma ťahal domov.

„Ocko, pusti ma!“ jačala som na celý Lamač.

„Pustím ťa, a ty hneď vletíš do náručia prvému zloduchovi, ktorý sa naskytne!“ reval.

Rozzúrene som sa pokúsila vytrhnúť si ruku zo zovretia, ale dosiahla som iba to, že ma stisol ešte pevnejšie a urobil mi modrinu. „Čo proti nemu máš?!“

„Si malá na to, aby si sa vláčila s kadekým!“

„Preboha, je to môj spolužiak a Rišov kamarát!“ bránila som sa zúfalo.

Vtedy sme už vleteli do domu, kde ma doslova vsotil na gauč. Z kuchyne dobehla mama a po schodoch zbehla Libuša, aby sa pozreli, čo sa robí. Belko so zveseným chvostom stál obďaleč a tlmene na ocka vrčal, čo ma teraz – keď už som schopná vnímať aj niečo iné než ockovu zúrivosť – milo potešilo.

„Maroš, čo robíš taký krik?“ pozerala na nás vystrašená mama.

„Vieš, čo rastie z tvojej dcéry?!“ kričal ocko. „... Ako... ako sa to povie?! Sukničkář v ženskom vydání?!“ jačal, neschopný súdne uvažovať.

Libuša sa uškŕňala a ja som mala slzy v očiach. Mama nechápavo podišla k ockovi a pevne ho schytila za rameno: „Skús sa upokojiť a povedať mi, čo sa stalo, dobre?“

„Našiel som ju olizovať sa s tým hajzľom, ktorého som už mal česť vyhodiť!“

Libuša v náhlom osvietení vykrikla: „A-ha!“

Zagánila som na ňu a očami naznačila, čo si o nej myslím. Mama na mňa zarazene pozerala a mne už – proti vôli – tiekli slzy: „Čo som spravila? Máme sa radi, tak čo?!“

Mama si založila ruky v bok: „Prečo si nám o tom nepovedala?“

Pozrela som na ňu ako na debila: „No čo myslíš, prečo asi?“

Do debaty sa s bohorovným pokojom zamiešala aj ségra: „A navyše s ním začala chodiť len včera.“

„Kto to je?“ vypytovala sa mama.

„Patrik Adesir, Rišov najlepší kamarát, môj spolužiak. A niekoľko ráz tu už bol,“ recitovala som, cítiac sa ako pokazená platňa.

„Neexistuje, aby Paula...“ začal ocko, ale ja som mu skočila do reči s nervami na konci: „Prečo ste tak proti nemu?! Ešte mi povedzte, že je to ako v Rómeovi a Júlii, že nenávidíte Adesirovcov!“

Ocko mi takmer vlepil zaucho, ale mama mu v tom zabránila, tak sa uspokojil len s otázkou: „A ty s ním chodíš do triedy, hej?“

„Hej,“ vzdorne som prikývla.

„Tak je to vyriešené,“ vyhlásil ocko so zvláštnym leskom v očiach. „Prestúpiš na inú školu!“

Mama naňho vyjavene pozrela a mne sa z úst vydrala vlna protestu, ktorú však obaja dospeláci, ktorí si vravia moji rodičia, umlčali a nakázali Libuši, aby ma vyviedla sem, do mojej izby. Tu ma nechala rozzúrenú, poníženú, sklamanú a ubolenú, a vraj nepotrebujem jej asistenciu a ide za macíčkom.

Takže ona svojho macíčka môže mať. A prečo ja nie?!

Božíčku, až teraz mi to dochádza... Oni ma chcú dať do inej školy! Nie, nie, nie, prosím, Bože, ak existuješ, nedopusti to!

16. 2. 2004 - pondelok

01.04

Asi nezaspím. Ani raz som zo svojej izby nevyšla, potrebujem šľať, v bruchu mi škvrka a nervy mám napäté, len-len vybuchnúť. Denníček, potrebujem ľa... Písať takto na papiere nie je to pravé orechové...

Aj Belko ma opustil, keď vycítil moju náladu. Ani len mobil nemám, zostal u Riša, takže nemôžem napísať Patrikovi. Som sama ako odseknutý prst pohodený uprostred Sahary, zabod-

nutý do najvyššej pieskovej duny. Ani len prudko jedovatý škorpión sa k nemu nepriblíži.

7.56

Vonku pred školou som narazila na Lukáša: „Čo je? Čo sa tváriš ako zmoknutá sliepka?“

„Ocko ma chce dať do inej školy,“ vypadlo zo mňa, hoci som nemala ani najmenšiu chuť vešať to na nos práve jemu. Lukáš stuhol na kameň a neveriacky na mňa zísal: „Môžeš to zopakovať?“

„Za liter,“ odbila som ho.

„Počkaj, Paula, to nemyslíš vážne?! To by si nás akože... opustila?“

Zničené som naňho pozrela a jeho zhrozený výraz ma takmer pobavil.

„Prečo? Z akého dôvodu?“ vyzvedal a chytil ma za ruky. Skrivila som tvár do úšklabku, o ktorom doteraz neviem, či mal byť predzvesťou plaču alebo smiechu, a mala som dojem, že sa ma už-už chystal objasť, keď sa odrazu pri nás zjavil Patrik. Hneď ma od Lukáša odtrhol a majetnícky objal: „Mala si veľký prúser? Dočerta, nevedel som, čo mám robiť! Tvoj ocko sa takto správa bežne?“

Odpovedal mu Lukáš: „Chce ju dať do inej školy. Aký malér si jej spôsobil, ty pako?“ rozhorčil sa Lukáš a my dvaja sme naňho prekvapene zagánili.

„Nič, len ma objal a dal mi pusu,“ vysvetlila som, zatiaľ čo mi zamračený Patrik masíroval ramená. Potom sa uisťoval: „To istotne nemyslí vážne, však nie?“

„Dúfam,“ povedali sme naraz aj s Lukášom, nato sme sa usmiali a Patrik sa podráždene zvrtol Lukášovi chrbtom. Vzal ma okolo plic a šli sme do školy, kam som vstupovala s hrôzou v očiach, že je to možno naposledy.

Podobnú scénu som si užila aj v triede, kde som opäť musela všetkým vysvetľovať, prečo sa dvaja najkrajší chalani zo školy motajú okolo mňa a tvária sa smrteľne vážne. Keď ma Gabriela s účasťou potľapkala po pleci, vyhrkla som: „Čo hovorí tvoje vnútorné oko? Však odtiaľto neodídem?“

Gabriela však len pokrčila plecami: „Neviem si predstaviť, že by som sem mala chodiť bez teba, ale...”

Erika ju prerušila: „A keby aj odišla, tak sa svet nezrúti!!!“ zaspievala a Tamara sa pochlebovačne zasmiala.

„Sklapni!“ okríkla ju Lea.

„Neboj, to sa vyrieši,“ povedala Gabriela. „Myslím, že tvoj ocko je na teba len príliš naviazaný a vyplašila ho predstava, že by sa mal o teba s niekým deliť.“

Odpovedala som jej tak, aby ma nepočul nikto, iba ona: „No výborne. A to sa mám vydať za vlastného otca?“

Gabriela vyprskla do smiechu a mne sa trošilinku uľavilo. Veľmi ma potešilo, ako všetci stáli pri mne. No dobre, takmer všetci.

Kurník, ako sa mám teraz asi sústrediť na matiku a tú švihnutú ryšku Bohovorovú?!

A všimli ste si, ako si ma Patrik stráži pred Lukášom? Rozkošné.

13.55

Niekde na chodbe tresli dvere a o chvíľu sa do triedy dovalil môj „milovaný“ chemikár Bolun. Dvere za ním zapadli do rámu takou silou, až zarinčali okná, vzápätí sa opäť otvorili a za ním dotrielila fyzikárka – jeho manželka – Bolunová. Ziapala, až v ušiach zaliehalo: „A nenechám ti nič, ty sukin syn, ani naše decko, to si zapamätaj, ty hovädo!“

Bolun očervenel, ozelenel, zbledol a roztrasene sa posadil za katedru. Úžasné. Musela som si to poznamenať, aby som vedela, že nie som sama, kto má debilnú rodinu.

Aha, aké neprirodzené ticho... Bolunová už vypadla. Ach jaj, Bolun zíza do klasáku...

„Semoková!“ zajačal.

14.39

Toto je hnusný deň. Vyfasovala som štvorku. Čo ja za to môžem, že si vzal takú kravu? A nemôžem ani za to, že som mu kedysi vrazila pästou, ani že som mu premočila značkové topánky!

Gabriela sa už rozlúčila a na mňa tu čaká Patrik, aby sme sa aspoň trochu poľúbili, keďže v Lamači je to tabu. Bojím sa ísť domov!

Podaktorí spolužiáci sa na mňa s Patrikom pozerajú dosť vyjavene. Ešte im len dochádza, že Semoková sa dala dokopy s Adesirom. Cha!

16.52

Keď som sa rýchlosťou slimáka s dvoma obrovskými ulitami na chrbte došuchtala do predsieni, z obývačky sa ku mne doniesli hlasy rodičov: „Toto gymnázium má fantastickú poveseť, zajtra tam skočím a pohovárám sa s riadi...”

„Maroš!” zavrieskala mama. „Paula má o necelý týždeň šestnásť! Ako chceš zabrániť tomu, aby sa zoznamovala s chlapcami? Keby sa ti aj podarilo zničiť tento vzťah, určite nepotrvá dlho, kým o ňu prejaví záujem niekto iný! To ju chceš sťahovať z jednej školy do druhej?”

„Keď bude treba, áno,” nedal sa ocko. Potichu som sa vyzula a sústredene počúvala.

„Libuša bola takmer o dva roky mladšia ako Paula, keď si našla prvého chlapca. A bola oveľa nezodpovednejšia,” dohovárala mu mama.

Ocko trochu skrotol: „Ale Paula je neskúsená...”

„Všetci začíname neskúsení. Pozri sa, Maroško, ak je to Rišov kamarát, nebude to s ním také zlé. Rišo je dobrý, inteligentný a bystrý chlapec, nezaplietol by sa s niekým pochybným. Ak sa ti bude žiadať, môžeš sa ho na Patrika popýtať, budeš sa menej báť.” Ocko chcel asi niečo namietnuť, lebo mama zvýšila hlas: „Maroš, Paula si veľmi ťažko zvyká na nové prostredie a nových ľudí. Nerob jej to ešte horším, veď sa tam už udomácnila a je spokojná. A vieš čo? Spomeň si na nás dvoch. Kedy sme spolu začali randiť?”

Ocko neodvetil.

„No vidíš. V trinástich.”

Klesla mi sánka. V trinástich!

„Potom sme sa rozišli a znova zišli v jednom krúžku na vysokej, spomínaš?”

Ocko so zjavne stiahnutým hrdlom odvetil: „Ale ak sa jej niečo stane...”

Potom nastalo ticho. A potom sa ozvali mľaskavé zvuky. Naplo ma na vracanie a s hrmotom som vybehla do svojej izby.

Ako sa dalo čakať, o chvíľu mi tam bez zaklopania vtrhla mama, vošla dnu, zavrela za sebou a usmiala sa akoby nič, zatiaľ čo ja som si predstavovala hrôzostrašné scény, ako sa bozkáva s ockom. Moja mama s mojím ockom! Bfrrf!

„Je to vyriešené, Paula. Zostávaš vo svojej škole a ocko bude Patrika rešpektovať. Ale iba, pokým ti neublíži.“

„Ts.“

„Skús ho pochopiť.“

„To nejde!“ protestovala som. „Libušine vzťahy boli vždy okej, áno?“

„Ani nie, ale ty si náš malý anjelik, takže ocko prirodzene cíti potrebu chrániť ťa viac ako ju.“

„Pred Patrikom, hej?“ odfrkla som si. Kde bol, keď ma desil Lukáš? A keď ma obťažoval Ivo?!

„Zlatko, varím praženicu s hríbkami. Sprav si úlohy a o pol hodiny zíd' dolu na večeru.“

Vo dverách sa ešte zvrtila a skúmavo na mňa pozrela: „A čo bolo v škole? Nejaké známky?“

S povzdychom som jej povedala o štvorke z chémie. Moje litanie o búrlivom ľúbostnom živote chemikára s fyzikárkou odmietla počúvať, len zdôraznila, že to musím napraviť, lebo sa nepatrí, aby som si pre lásku zhoršila prospech, to mi teda tolerovať nebudú.

Sedela som na riti ešte dobrých pár minút celkom ochromená. No kto má takých rodičov ako ja?! Vedela som, že to bude problém, keď im ho budem chcieť predstaviť. Ale že až takýto...

21. 2. 2004 - sobota

18.54

„Ty kokso, Paula, čo si urobila?“

„Čože? Prečo? Kedy?“ nechápala som. Bola som u Riša a hrali sme sa počítačovú hru NHL 2004. Momentálne som sa sústreďila na to, aby som strelila do bránky gól za Minnesotu Wild, a nemala som pocit, že by som porušila nejaké pravidlo, pretože rozhodca nič neodpískal, len sa mi beznádejne staval do cesty.

„Ty idiot, vypadni už!“ zrevala som a udrela do klávesnice. Rišo sa rehotal. Potom zvažnel: „No, včera bol za mnou tvoj ocko.“

„Čo?“ Prudko som k nemu zvrtila hlavu a inkasovala gól.

„Fakt. Vypytoval sa ma na Patrika. Už som čakal, kedy bude chcieť vedieť veľkosť jeho... Vieš čoho.“

Nevedela som, ako sa mám tváriť, ale nakoniec racio prevážilo: „To nemyslíš vážne!“

„Myslím. Čo si urobila, že ti tak málo verí?“

„To keby som vedela.“

„A potom mi ďakoval a dodal, že som u vás kedykoľvek vítaný,“ prehodil.

Vyprskla som. „Viem, že ocko nie je tak celkom normálny, ale čo je veľa, to je veľa! Čo si mu narozprával o Patrikovi?“

„Že je fajn, že nikdy netrhal muchám krídelká, nešliapal po mravcoch, nefetuje, nefajčí, rád športuje a nemá... mmmm... abnormálne sexuálne chútky.“

Ououou. Začala som zuby a sústredila sa na hokej.

Čo s tým budem robiť?

3. 3. 2004 - streda

9.47

Spánombohom na vesmír. Keby som aspoň vedela, či sa mám rozplakať... Prínajmenšom mám chuť pekne šfavnato nadávať.

V škole sa už rozkríкло, že chodím s Patrikom. Trvalo to pomerne dlho, lebo sa na seba v škole príliš nelepíme, a okrem toho, mnohí boli doteraz presvedčení, že chodím s Ivom, pričom ma príťahuje Lukáš, čo je v oboch prípadoch dôsledok ohováračiek v prvom polroku (plus aférka zvaná Hood). A navyše, v posledný februárový týždeň boli jarné prázdniny. Včera ma však niektoré klebetnice videli v Patrikovom náručí, a tak už Erika nebola sama, kto o mne vyhlasoval, že som promiskuitná nymfomanka. Áno, to teraz znie na chodbách. A ja dám krk na to, že za všetkým stojí Erika.

„Netráp sa tým,“ presviedčala ma Gabriela. „To pominie.“

Len ti závidia, že si Patrik vybral práve teba a o inú neprejavil záujem.“

Podráždene som mykla plecami, ale predsa len som sa trochu vzchopila, lebo som si uvedomila, že má pravdu. Predo mnou vzal na vedomie iba svoju bývalku Maľu, a aj to len preto, lebo dúfal, že na mňa zabudne, keď sa o mňa toľko usiloval Lukáš, ktorému priznával monopol. Nálada mi však rapídne klesla, keď v triede začali kolovať školské noviny, ktoré napriek márnej snahe niekoľkých dobrákov schovať ich do bezpečia neomylnne doputovali ku mne. Na titulke sa skvel palcový nadpis: LÁSKA BEZ HRANÍC: EXCENTRICKÁ PAULA SEMOKOVÁ ULOVILA IDOL ŠKOLY PATRIKA ADESIRA! A pod tým obvyklé blábláblá, ktoré si tu nepoznačím, pretože si takýto hnus nechcem pamätať. Článok od anonymného prispievateľa.

Baby mi radili, aby som sa šla sťažovať na dehonestovanie svojej osobnosti, ale ja na to kašlem. Načo to ešte väčšmi rozmazávať? Navyše, je to fejtón. A tam si vždy zoberú na paškál nejakého chudáka a zosmiešnia ho.

Teraz sedím vo svojej lavici vedľa Gabriely, ktorá ma potľapáva po pleci, a predo mnou sa váľa kôпка čohosi, čo sa volalo *Školské pravdivé noviny*.

9.50

Ivo na mňa pozeral, ako keby... ja neviem čo, ale venoval mi strrrrašne dlhý a nepríjemný pohľad. Potom vyčaril úsmev od ucha k uchu a ukázal rad mierne zažltnutých, ale strojčekom (ktorý už nemá) vyrovnaných zubov a prehodil: „Z toho si nič nerob. Láska naozaj nepozná hranice, Paula. A závidia ti, že si taká pekná.“

Čelom som tresla o lavicu a počúvala, ako sa triedou nesú záchvevy rehotu.

10.00

Ale nakoniec to nebolo také strašné, lebo Patrik ku mne podišiel, vytiahol ma na chodbu, uprene mi pozrel do očí a povedal: „Majú nám čo závidieť, nie?“ A pobozkal ma vášnivejšie než kedykoľvek predtým! Síce som mu v šoku čelom takmer zlomila nos, ale i tak. Bolo to super... A vôbec ma netrápilo, že

nás videla naša triedna Púťová aj s Náherovou; obe vrástli do zeme, my sme sa uškrnuli a ušli do triedy.

6. 3. 2004 - sobota

20.15

Boli sme sa celá partia korčuľovať na štadióne. Psina! Dováľalo sa nás tam... počkať... osem. No, aspoň sme finančne podporili klzisko. Všetci sa úžasne bavili na mojich „ladných“ krasokorčuľariarskych kreáciách; Patrik sa snažil naučiť ma to.

„Bohovský ti to s Patrikom sekne,“ pošlepla mi Maťa, keď chvíľu korčuľovala vedľa mňa.

„Vďaka, aj tebe s Lukášom,“ oplatila som jej to. „Si s ním spokojná?“

„Jasné. Len ma mrzí, že som sa preto rozkmotrila so Simonou.“

No áno. Simču jej láska Lukáško ohrdol najprv pre mňa, potom pre jej najlepšiu kamošku. Zostala sama ako prst a nečudovala by som sa, keby sa cítila zatrpknutá. Vlastne o nej v poslednom čase ani neviem, stále len sedí v lavici, potichu, mlčky si niečo číta, prípadne vypracúva úlohy, čo nám dávajú učitelia. Chuderka.

„No vidíš!“ zvriskol na mňa Lukáš a vytrhol ma zo zadumania. „Nakoniec to tvoje korčuľovanie dosiahne úroveň šesťročného decka!“

Zavrčala som a vrhla sa k nemu, stratila som rovnováhu, zvrtila sa mi noha a bolestivo som dopadla na koleno. Všetci sa smiali. Späť na nohy mi pomáhali Lukáš s Rišom a skvelo sa na môj účet zabávali. A takto to vyzeralo celý čas.

30. 3. 2004 - utorok

09.40

Máme Ivt a Bolun mešká, tak som sa šla pozrieť na net. Preťieklo už ozaj veľa vody odvtedy, čo som dostala správu od Iva Žitnáka!